17 Φεβρουαρίου 2018

Η Κυριακή της Τυροφάγου

/ Πεμπτουσία

5_Tyrofagou Image not found or type unknown Τα τροπάρια της Κυριακής αυτής μας θυμίζουν την έξοδο από τον Παράδεισο, σε συνδυασμό με την αρχή της νηστείας.

Ο Πρωτόπλαστος Αδάμ δεν τήρησε τη μία εντολή, της νηστείας, που του έδωσε ο Θεός, κι έφαγε από τον απαγορευμένο καρπό κι έχασε τον Παράδεισο. Οι πιστοί τώρα με τη νηστεία, από τις τροφές και από την αμαρτία, προσπαθούν με τη Χάρη του Θεού να τον ξανακερδίσουν.

Η Κυριακή αυτή λέγεται της Τυροφάγου, γιατί είναι η τελευταία μέρα της «λευκής νηστείας», όπως λέγεται, που τρώμε δηλαδή τυροκομικά και ψάρι (εκτός από κρέας). Από την επόμενη μέρα αρχίζει η Μεγάλη Σαρακοστή με αυστηρή νηστεία, και όχι επειδή λέμε «Καθαρή Εβδομάδα» σημαίνει ότι… καθαρίζουμε και τρώμε ότι απέμεινε από την Τυρινή ή… τυχόν και την Κρεατινή. Και τρώμε πιο απλά και ευτελή φαγητά – κι όχι το ίδιο συχνά – για να ασκηθούμε στην εγκράτεια και να ταπεινωθεί το σώμα, βοηθώντας έτσι την ψυχή και το πνεύμα, αλλά και να περισσεύει και κάτι περισσότερο για την ελεημοσύνη. Αυτά λέει η Εκκλησία στους πιστούς της, που τα όρισαν οι Άγιοι Πατέρες, με τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος.

Η ευαγγελική περικοπή μας διδάσκει ότι πρέπει να νηστεύουμε αληθινά και σωστά, ώστε να δέχεται ο Θεός τη νηστεία μας. Ακόμη ότι πρέπει να συγχωρούμε τους

άλλους ανθρώπους, αν θέλουμε να συγχωρεί κι εμάς ο Θεός, όπως άλλωστε το λέμε καθημερινά στο «Πάτερ ἡμῶν»: «Καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Και ένα τρίτο: ότι δεν πρέπει να μαζεύουμε υλικούς θησαυρούς, που είναι προσωρινοί πάνω στη γη, αλλά να θησαυρίζουμε στον Ουρανό, εκεί που είναι η αιώνια πατρίδα μας και τίποτε δεν χάνεται: μια ελεημοσύνη, μια καλοσύνη, μια καλή πράξη, ένα χαμόγελο, μια καλή κουβέντα, η συντροφιά που θα προσφέρουμε σε κάποιον που είναι μόνος, μια βοήθεια στο αδελφάκι, μια συνεργασία με τον συμμαθητή (όχι βέβαια στο... διαγώνισμα!), μια εξυπηρέτηση στον παππού ή στη γιαγιά, μια δουλίτσα που περνάει από το χέρι μας, ένα συμμάζεμα στο σπίτι -στο δωμάτιό μας- στα πράγματά μας, μια διευκόλυνση, μια «καλημέρα», ένα «συγγνώμη» όταν δεν φερθούμε σωστά...

Αλλά και με τον εαυτό μας: όχι μόνο να τον περιποιούμαστε και «να περνάμε καλά», όπως λένε όλοι. Δεν πειράζει αν του στερήσουμε και κάτι, έστω κι αν το θέλει πάρα πολύ (τότε ίσα ίσα ακόμη πιο πολλή χαρά θα δώσουμε στον Χριστό, που τόσα στερήθηκε για μας): ένα γλυκό, λίγο την τηλεόραση, λίγο «χουζούρι» (και να πεταχτούμε επάνω από τον ύπνο το πρωί), ένα ποτήρι νερό (να το πιούμε αργότερα), λίγο παιχνίδι (να παίξουμε αφού τελειώσουμε τα μαθήματα), λίγο από τον χρόνο μας να διαθέσουμε για χάρη κάποιου άλλου, λίγο να προσπαθήσουμε να μη θυμώσουμε, να μην τσακωθούμε ή να μην αντιμιλήσουμε, λίγο να μην αφεθούμε στην τεμπελιά και την απροθυμία, να αφήσουμε κάτι που το θέλουμε πολύ εκείνη τη στιγμή και μαλώνουμε γι' αυτό με τους άλλους, να αφήσουμε «τα θέλω μας» που μας παρασέρνουν... Πόσα δεν υπάρχουν κάθε μέρα! Ο άγγελος «κι ένα ποτήρι νερό να προσφέρεις, όταν ο άλλος το έχει ανάγκη», θα το προσέξει και θα το σημειώσει, γιατί έχει αιώνια αξία.

Ας κάνουμε λοιπόν ένα καινούριο ξεκίνημα με την ευκαιρία που αρχίζει η Μεγάλη Σαρακοστή. Κι όταν βλέπουμε ότι δεν τα καταφέρνουμε, ας μην απελπιζόμαστε, πάλι από την αρχή. Κάθε μέρα και κάθε στιγμή μπορούμε «να βάζουμε αρχή», κάθε φορά με μεγαλύτερη όρεξη και ελπίδα στον Χριστό, γιατί Εκείνος θα μας δώσει τη νίκη. «*Χωρίς Εμένα τίποτε δεν μπορείτε να κάνετε*», μας θυμίζει, για να είμαστε ταπεινοί και να ζητούμε τη Χάρη και βοήθειά Του.

Κυριακή της Τυροφάγου *(Ματθ. 6, 14-21)*

eyagelio

Image not found or type unknown

Πατήστε εδώ για να ακούσετε το τροπάριο

%apolytikio%

Pemptousia-gia-paidia-Footer-600x122

Image not found or type unknown